MEXICO 86

Turneul final al Campionatului mondial - inaintea turnantei

Mutată din Columbia în Mexic, cît pe-aci să fie mutată şi de aici în urma catastrofalului cutremur de pămînt, cea de-a 13-a ediţie a „Cupei Mondiale" va avea loc, totuşi, între 31 mai şi 29 iunie 1986, în „Ţara aztecilor", care devine astfel prima dublă gazdă a campionatului mondial de fotbal (după 1970). 24 de alese dintre cele 121 care au luat startul în preliminarii (record!) vor fi prezente în Mexic.

La 15 decembrie a avut loc tragerea la sorţi, care a stabilit cele 6 grupe ale primei faze: GRUPA A: (la Ciudad de Mexico, meciul inaugural, dintre Italia şi Bulgaria, şi Puebla): Italia, Bulgaria, Argentina, Coreea de sud; GRUPA B (la Ciudad de Mexico şi Toluca): Mexic, Belgia, Paraguay, Irak; GRUPA C (la Leon şi Irapuato): Franţa, Canada, U.R.S.S., Ungaria; GRUPA D (la Guadalajara): Brazilia, Spania, Algeria, Irlanda de Nord; GRUPA E (la Queretaro): R.F. Germania, Uruguay, Scoţia, Danemarca; GRUPA F (la Monterrey): Polonia, Maroc, Portugalia, Anglia.

Primele echipe din fiecare grupă au fost desemnate capi de serie, ierarhizare care a ţinut seama de criterii diverse, între care ultimul clasament al campionatului trecut. Tradiţia (în cazul Braziliei) şi... calitatea de gazdă a Mexicului. Despre sistemul de desfăşurare (nou), ca şi alte amănunte puteţi citi într-un alăturat „Telex-Mundial". Pînă atunci, iată cîteva consideraţii şi date privind echipele calificate, acum la ieşirea din turnantă. În cele cîteva luni, indisponibilităţile, ieşirea din formă, alte cauze pot determina modificări în loturile ce vor fi prezente la competiţie. Apoi, în polemică vis-a-vis de „drijatul" efectuat de FIFA, vom proceda în mod democratic, alegînd drept criteriu pur şi simplu ordinea alfabetică. Pentru că, nu-i aşa, orice soldat poartă în ranită bastonul de mareşal. Deci:

ALGERIA

Pentru o revanşă

Prima echipă africană calificată pentru a doua oară consecutiv la turneul final, Algeria vrea să demonstreze că locul ei este mai sus. Aceasta pentru că, patru ani în urmă, „verzii" erau ca şi calificaţi pentru turul secund al fazei finale din Spania, şi numai un hulit aranjament între R.F.G. şi Austria i-a lipsit de o prezenţă senzaţională. Nu are rost să revenim, iubitorii fotbalului ştiu despre ce este vorba, vom aminti doar că algerienii au întrecut în turneul final cu 3—2 formaţia Chile (după ce au avut 3—0) şi, atenţie, cu 2—1 R.F. Germania, fiind opriţi doar de un meci-parodie dintre amintitele favorite ale grupei. Cu jucători puţin experimentaţi atunci, dar maturizaţi între timp (să citâm doar pe Raban Madjer, extremă la Porto, în Portugalia, Salah Assad, atacant la Mulhouse, în Franţa, Djamal Menad, virf la Tizi Ouzou, campioana ţării, şi mai ales Lakhear Belloumi, „Balon de aur al Africii" cu cîţiva ani în urmă), selecţionata Algeriei ţinteşte cel puţin turul secund. Este ceea ce declară şi actualul antrenor, Rabah Saadane, aducînd ca argument şi o victorie asupra echipei italiene Juventus Torino, deţinătoarea „C.C.E.", pe care a întrecut-o în 1985 cu 3—2!

ANGLIA

La un pas de „cap de serie"...

Vechea noastră cunoştinţă, inventatoarea fotbalului, a trecut (voit, putem spune după ce am văzut) pe lîngă postura de „cap de serie": o victorie asupra irlandei de Nord în ultimul meci al grupei de calificare i-ar fi adus „Albionului" calitatea de favorită, s-a spus, întrucît ar fi devenit echipa cu cele mai multe puncte obţinute în preliminarii... La care s-ar fi adăugat argumentele forte ale titlului cîştigat în 1966 şi prezenţa notabilă — neinvinsă! — la precedenta ediţie. Nu conteazâ! Să vedem ce oferă englezii la apropiata ediţie. În primul rînd, un lot alcătuit din jucători selecţionaţi din cele 22 de echipe ale teribilei ligi engleze, la care se vor adăuga Trevor Francis (Sampdoria), Ray Wilkins şi Mark Hateley (A.C. Milan), fotbalişti care au schimbat „soccerul" pe „calcio". Imbatabili în „tackling"-uri şi în jocul cu capul, englezii vor fi — deşi echipă de „căciula a doua" — unii dintre favoriţii ediţiei cu numărul 13 a turneului final. Pe lista finală a lui Bobby Robson, antrenorul care a preluat echipa în 1982, nu vor lipsi, fără îndoială, Peter Shilton, portarul veteran, mijlocaşul Bryan Robson, căpitanul formaţiei, ca şi atacanţii Hateley şi Lineker. Debutantă la campionatul mondial abia în 1950 — cînd a fost învinsă de... S.U.A. —, Anglia are un titlu (amintit) în 1966, „at home", dar la ediţiile din 1974 şi 1978 a lipsit de la turneul final. Paradoxal, nu?

ARGENTINA

Un singur titular

Principala întrebare în ce priveşte lotul pentru „mondiale" al Argentinei este: cîna va fi înscris pe lista înaintată FIFA? Aceasta pentru că antrenorul selecţionatei campioane mondiale, în 1978, Carlos Bilardo, a declarat fără replică: „Doar Diego Maradona este sigur de selecţie!". Cu toate acestea, comentatorii apreciază că formaţia alb-azurie nu poate fi lipsită de aportul lui Daniel Passarella, ca şi al lui Ricardo Bochini, ori chiar al portarului Ubaldo Fillol, cu toate că relaţiile dintre directorul tehnic şi goalkeeper nu sînt dintre cele mai bune, datorită unor declaraţii acide ale ultimului...

BELGIA

Echipa unui antrenor

De 10 ani la cîrma formaţiei belgiene, Guy Thys, are în palmares două calificări la turneul final al C.M. şi două la C.E. (aici şi o finală). Faptul că majoritatea comentatorilor au spus despre belgieni, în cîteva vorbe: „Spirit de echipă, o tactică perfect pusă la punct, cu accente eficiente de strălucire, atunci cînd este nevoie" nu face decît să-i mărească meritele antrenorului. Echipa Belgiei este o combinaţie savantă de tinereţe, experienţă şi, citeodată, curaj, cu rezultate — finale! — care ornează panoplia selecţionerului mai mult decît a oricărui jucător. Calificaţi — dacă e să intrăm în amănunte — datorită unui gol înscris cu 5 minute înainte de finalul returului meciului de baraj cu Olanda de către un fundaş central, introdus spre finalul partidei (!), belgienii vor conta în Mexic pe un mijloc de excepţie, în care „culoarea" o dă fostul italian Enzo Scifo (fiul unor emigranţi) şi atacanţii Jan Cuelemans şi Frank Vercauteren. Guy Thys nu are de ce să fie invidiat: după scandalul aranjamentelor, căruia i-au căzut victimă mai mulţi internaţionali de la Standard Liége, suspendaţi, „omul de gol" al reprezentativei, Ludo Coeck, a decedat în toamna lui 1985, după un accident de automobil!

BRAZILIA

Ca la mama acasă

În Mexic, Brazilia este ca şi acasă, nu ne rămîne decît să ne amintim de turneul final disputat în 1970 în aceeaşi ţară. Favorită prin palmares — trei victorii, singura echipă prezentă la toate fazele finale —, prin talentul extraordinar al jucătorilor, artişti fără egal, prin faptul că turneul are loc pe continentul american, Brazilia este, totuşi, marea enigmă a actualei ediţii. Să dăm cuvîntul unui brazilian competent, Pele: „Selecţionata Braziliei, spunea „EL RE", n-are nici lot, nici antrenor, nici preşedinte de federaţie. Singura sansă este, adaugă, totuşi, optimist Pele, că niciodată fotbalul brazilian n-a rămas la nivelul organizării, ci a învins prin talentul excepţional al fotbaliştilor". Antrenorul — care va fi, se vorbeşte de Mario Zagalo şi Tele Santana, în primul rînd — va apela, fără îndoială, la membrii reprezentativei de juniori. Ca şi la „italienii" — foşti sau actuali — Zico, Socrates, Falcao, Junior, Eder, Edinho, Toninho Cerezo, toţi trecuţi, sau apropape, de 30 de ani. Şi toţi membri ai echipei celei mai fermecătoare a ultimei ediţii, din Spania, care a pierdut, incredibil, în faţa Italiei, deşi un meci egal îi ajungea pentru a ajunge în semifinale... Că după aceea au început să curgă angajamentele mai sus amintiţilor brazilieni în Peninsulă (pe litere, mici, dar multe...) aceasta este altă poveste!

Oricum, pe Brazilia puteţi paria în Mexic, este dincolo de orice speculaţie!

IRLANDA DE NORD

O selecţionată a ligii engleze

Echipa Irlandei de Nord şi-a asigurat calificarea pentru turneul final mai întîi la Bucureşti, cucerind ultimele puncte de la formaţia României (după ce le luase pe primele, la Belfast, printr-un autogol), şi şi-a confirmat prezenţa în topul mondial terminînd la zero o partidă care a opus Anglia unei selecţionate a ligii engleze! Aceasta din urmă este, cum ştiţi, formaţia Irlandei de Nord, una dintre revelaţiile precedentei ediţii a turneului final, o selecţionată care a făcut să fiarbă în propriul suc însăşi gazda competiţiei, Spania. Irlandezii se califică după o aşteptată egalitate pe „Wembley", cu nefericitul Dixon în rol principal, fostul golgheter al ligii engleze, cu un an în urmă, mereu trădat de propriul şi excelentul plasament şi trebuind astfel să se facă de ris în ratări incredibile... Să trecem. Irlanda de Nord se află la a treia participare (a doua consecutivă) într-un turneu final. Să spunem că este vorba de o generaţie excelentă. Dealtfel, Norman Whiteside, copilul minune al Ulsterului, a primit spre semnare imediat după „Wembley" un contract pe 5 ani la Manchester United, lidera campionatului englez...

ITALIA

Tot veteranii?

Iată o echipă-mister. În meciurile de pregătire (ale te-au fost, Italia fiind calificată din oficiu, în calitate de campioană), Enzo Bearzot, apriqul fumător de pipă, a folosit cu obstinaţie „vechea gardă", la adăpostul unui contract încheiat după succesul de-plin în ediţia precedentă. Dar comentatorii, mai ales după acel 1—2 din octombrie în faţa Norvegiei (pentru că, cine e Norvegia?) au avansat altă formulă, Tancredi — Bergomi, Cabrini, Bagni (Ancelotti), Colovati, Scirea, Vialli, Massaro, Serena, Di Gennaro, Altobelli. Poate cu intrările lui Manfredonia la mijloc sau Vierchowood, în linia de apărare, atotputernicul Bearzot (posesorul unui act juridic care ar duce la faliment federaţia italiană în caz de reziliere) să încerce imposibilul. În Spania, s-a vorbit de produsul-miracol „Carnitina", folosit şi de atleţii de cursă lungă. Să vedem acum.

MEXIC

Gazdele vor juca 1—4—5—1

Obligată să joace multe partide de verificare — în special pentru a aduna fonduri destinate asistenţei cutremurului din toamna lui '85 —, selecţionata Mexicului şi-a fixat, spun observatorii, o formulă de echipă surprinzătoare pentru cei ce evoluează pe teren propriu, dar realistă fără doar şi poatetva fi folosit un singur atacant „de meserie", Hugo Sanchez, de la Real Madrid, golgheterul campionatului spaniol, care va putea participa la pregătiri abia din aprilie. Este aceasta o capcană? Numai antrenorul reprezentativei mexicane, iugoslavul Bora Milutinovici, de 10 ani aflat pe inaltele platouri, o poate spune. Cert este că gazdele şi-au pus multe speranţe în Hugo Sanchez, care urmează să profite de lansările unei echipe metodice, cu o apărare, se speră, de netrecut. Cu toate că majoritatea comentatorilor lansează o apreciere de bun-simţ: „Asta nu-i o tactică pentru cine vrea să cîştige un campionat mondial". Să înţelegem că mexicanii vor să-şi înscrie numele pe lista marilor învingători?...

MAROC

„Vom întîlni uriaşii"

Titlul de mai sus reprezintă sinteza unei declaraţii a antrenorului selecţionatei marocane Mehdi (Jose) Faria, brazilian de origine, care, departe de a exulta după calificarea formaţiei sale la turneul final, păstrează o atitudine modestă. Pentru a doua oară la „Cupa Mondială" — debutul a fost făcut tot în Mexic, în 1970 —, echipa Marocului îşi datorează performanţa unei apărări excelente (care n-a primit decît un gol în preliminarii), în frunte cu portarul Badou Zaki (25 de ani), şi unei linii de mijloc competitivă, în care se remarcă veteranul de 35 de ani Dolmy Abdelmajid, conducătorul de joc. Se speră, de asemenea, în recuperarea atacantului Mohamed Timoumi, care a suferit o fractură în campionat şi care reprezintă atuul cel mai important al unei înaintări ce nu s-a dovedit prea productivă.

PARAGUAY

O fostă campioană sud-americană

Prezentă pentru a patra oară la turneul final, echipa Paraguayului se prezintă în Mexic cu un titlu care poate surprinde — cel de campioană sud-americană interţări, cucerit la penultima ediţie a competiţiei. De-atunci, însă, ne spune antrenorul Cayetano Re, lucrurile s-au mai schimbat, în special datorită exodului jucătorilor paraguayani spre alte ţări latino-americane. Este cazul, în primul rînd, al vedetelor formaţiei, portarul Roberto Fernandez, al lui Roberto Cabanas, Julio Cezar Romero, unul dintre golgheterii campionatului brazilian (!), Adolfino Canete şi Buenaventura Ferreira. Omogenizarea — iată problema numărul 1 a unei echipe care nu duce lipsă de individualităţi.

POLONIA

Ultimul criteriu

Egalitate de puncte (8), egalitate la diferenţa de golaveraj (plus 4), departajarea între echipele Poloniei şi Belgiei în grupa I preliminară europeană s-a făcut prin ultimul criteriu — cel al numărului golurilor marcate (10 polonezii, 7 belgienii). Şi astfel, formaţia Poloniei se califică pentru a 4-a oară consecutiv (medalii de bronz în 1974 şi 1982, prezenta în faza a doua în 1978) la turneul final, după ce îşi făcuse debutul în... 1938. Antrenorul Antoni Piechniczek îşi pune speranţele în puternicul atacant Boniek, acum la AS Roma, lansat de un „mijloc" alcătuit din „tinerii lupi" Dariusz Dziekanowski, marea speranţă, Jan Urban şi Waldemar Matysik, în portarul Jozef Mlynarczyk, ca şi în veteranul apărării, prezent de 12 ani în echipa naţională, Wladyslaw Zmuda, la „Cremonese", în Italia, în momentul de faţă. Poştura de cap de serie cu care au gratificat-o FIFA şi organizatorii mexicani nu face decît să confirme faptul că Polonia reprezintă o echipă solidă, una dintre cele mai bune ale ultimului deceniu.

BULGARIA

Pentru a cincea oară finalistă

Puternica — la propriu şi la figurat — echipă a Bulgariei se califică pentru a cincea oară la turneul final, obţinîndu-şi performanţa, fapt notabil, înaintea (în timp) campioanei europene, Franţa. Antrenorul Ivan Vuţov, în virstă de 46 de ani, a alcătuit o formaţie tehnică, abilă, cu un joc modern, un mecanism excelent pus la punct, în care se remarcă liberoul Gheorghi Dimitrov, de 26 de ani, căpitanul, cu 58 de selecţii, fundaşii Krasimir Koev (23), Peter Petrov (24), Nikolai Arbanov (32), mijlocaşul Anio Sadkov (25), ca şi atacanţii Gocev (27) şi Boţidal Iskrenov (23). Altfel spus, este o echipă tînără şi puternică, deşi, după desfiinţarea formaţiilor reprezentative ale fotbalului bulgar TSKA şi Levski-Sparta, au fost suspendaţi — şi nereabilitaţi în urma calificării la „El Mundial" — cinci dintre internaţionali.

CANADA

O debutantă

După aproape trei decenii de încercări, Canada — ţara hocheiştilor şi a jucătorilor de fotbal american — şi-a asigurat prezenţa la turneul final al campionatului mondial de fotbal (soccer), ceea ce, se speră la nord de Marile Lacuri, va însemna un impuls pentru jocul cel mai iubit în lume. Pînă atunci, însă, reprezentativa frunzei de arţar trece prin mari dificultăţi, dacă e să ne luăm după presa canadiană, care nu uită să amintească faptul că meciul decisiv de calificare al canadienilor s-a disputat în oraşul St. John, pe un teren cu numai 5 000 locuri, situat între un cimitir şi un penitenciar! E vorba, evident, de o dramatizare pentru a face rost de fonduri, dacă ne gîndim că aceiaşi canadieni au concurat la organizarea turneului final de anul viitor. Se aşteptau tot la ceva mai mult de 5 000 de spectatori? Pe scurt, echipa Canadei, care, trebuie subliniat, a eliminat Honduarsul, are o apărare de fier, principalul său atu, apreciază Bruce Wilson, căpitanul, ce poate să-i aducă şi o calificare în turneul secund. Vom vedea...

COREEA DE SUD

„Sîntem mulţumiţi că participăm"

Antrenorul, în virstă de 42 de ani, al acestei surprinzătoare echipe sud-coreene, Kim Jung Nam, a pus punctul pe „i" încă de la început: „Învingînd Japonia în meci decisiv, ne-am realizat visul de a fi prezenţi la turneul final". Modestul tehnician asiatic are speranţe totuşi la aceastâ a doua participare a Coreii de Sud la „Cupa Mondială", după ce în 1954 pierduse cu 0—9 la Ungaria şi 0—7 la Turcia. Prima reprezentantă a Asiei calificată la apropiatele mondiale speră, de asemenea, să lanseze o vedetă: Hun Jung Moo, în virstă de 30 de ani, fost angajat la o echipă olandeză.

DANEMARCA

Pentru prima oară, totuşi

Echipa Danemarcei — debutantă la turneul final! Iată ceva neaşteptat pentru oricine nu are o statistică la îndemînă. Şi totuşi „vikingii" lui Sepp Piontek, răsplătiţi pentru a face bucuria spectatorilor în toată Europa, n-au mai fost la faza finală! O generaţie de excepţie — ceva în genul Olandei din deceniul trecut —, un antrenor priceput, vest-germanul Sepp Piontek (33 de victorii, 12 egalităţi şi 22 de înfrîngeri, cu un golaveraj de 106—76) au făcut din patria lui Hamlet o ţară a fotbalului, chiar dacă la nivel de pepiniră. Formaţia daneză este o combinaţie fericită de disciplină tactică şi „furie" ofensivă, ultimele două meciuri din preliminarii (5—1 la Oslo şi 4—1 la Dublin) demonstrînd totul. Cu veteranul Morten Olsen, fundaş la Anderlecht Bruxelles (36 ani, 76 selecţionări — record), atacanţii Preben Elkjaer-Larsen (28 ani, 53 selecţii şi 32 goluri, în prezent la Verona), Michael Laudrup (21 ani, 27 selecţii, 18 goluri, la Juventus Torino), la care probabil se va adăuga fostul „Balon de aur", Alan Simonsen, Danemarca poate fi marea surpriză a „El Mundialului" viitor. Cum era, aproape, să fie şi la „Euro 84"... Mai bine zis, chiar a fost...

FRANŢA

Concurînd „marea bucla" şi balonul oval

Evident, Franţa sportivă a ultimului deceniu trăieşte la ora fotbalului, după ce ani de-a rîndul „Marea bucla" — „Turul ciclist al Franţei" — şi rugbyul cucereau imensa majoritate a sufragiilor. Au venit însă Michel Hidalgo, apoi Michel Platini şi, după aceea, Henri Michel (toţi „mişei"...) pentru ca sportul numărul 1 al planetei să acapareze „LA UNE", prima pagină a ziarelor. Franţa, însă, e o opinie personală, va avea mari dificultăţi în Mexic. Echipa a îmbătrînit: Platini are deja 30 de ani, Tigana la fel, ca şi Bosis, iar Giresse — 33. Nici ceilalţi prezumtivi titulari nu se află la prima tinereţe fotbalistică. Iată, Rocheteau îşi va sărbători anul viitor trei decenii de viaţă, portarul Bats (noua „găselniţă", termenul se impune) — 29, iar „speranţele", precum Bellone şi Touré vor trece de 25 de ani. Noroc cu antrenorul Henri Michel, care, la 38 de ani, va fi cel mai tînăr tehnician al vreunei reprezentative prezente la „El Mundial"...

R.F. GERMANIA

„În mod normal, vom fi în semifinale"

Finalistă a ultimei ediţii, dublă campioană mondială (în 1954 şi 1974), reprezentativa vest-germană vizează, normal, cît mai sus. Este ceea ce spune şi antrenorul Franz Beckenbauer (40 ani), cu o nuanţă pesimistă totuşi: „Nu ştiu dacă voi avea în Mexic cea mai bună echipă (aluzie , probabil, la refuzul lui Schuster de a răspunde convocărilor — n.a.). Dar cred că avem o şansă reală de a ajunge în semifinale". În cazul acestei formaţii, statisticile recente înseală, pentru că dacă ar fi să ţinem seama de ele am pune-o pe aceeaşi treaptă cu... Canada. Învinsă pentru prima oară în istoria preliminariilor campionatului mondial pe teren propriu, de către Portugalia, eliminată în prima fază a campionatului european, în Franţa, fără cupă europeană în sezonul trecut, fotbalul vest-german a pierdut din viteză, e clar, în ultimii ani. Şi totuşi portarul Toni Schumacher, Karl-Heinz Foerster, fundaşul, Hans-Peter Briegel, la mijloc, sau Karl-Heinz Rummenigge, în virful atacului, prezintă garanţii dintre cele mai serioase. Poţi să nu mizezi pe această echipă?

IRAK

Calificare pe teren neutru

Returul uneia dintre semifinalele zonei asiatice, care desemna una dintre calificatele celui mai popular continent, s-a disputat pe teren neutru, la Taif, în Arabia Saudită, din cauza războiului pe care Irakul îl poartă de, iată, 5 ani, cu Iranul. Terenul neutru însă n-a influenţat decisiv şansele fotbaliştilor irakieni, favoriţi în faţa Siriei, pe care o întrecuseră de 6 ori în cele 7 meciuri disputate pînă la returul respectiv, singura egalitate: 0—0 fiind înregistrată în prima manşă, la Damasc. Învingători cu 3—1, graţie în special stragetului Ali Hussein şi golurilor înscrise de Hussein Said, marea vedetă a fotbalului de pe malul Golfului, Mahmoud Chaker şi Khalil Allawi, irakienii au obţinut dreptul de a debuta la marea sărbătoare a fotbalului unde, speră, progresul înregistrat în ultima perioadă (datorat, se spune, şi prezenţei în ţară a patru antrenori brazilieni) le va permite o comportare notabilă. Ca o curiozitate, Irakul va prezenta în Mexic cel mai tînăr preşedinte de federaţie naţională, deţinătorul funcţiei, Ouday Hussein, fiul preşedintelui republicii, avînd numai... 21 ani!

PORTUGALIA

De pe-acum în istorie

Portughezii, în mare creştere (sau revenire) în ultima vreme, au intrat în istoria campionatului mondial încă din preliminariile actualei ediţii, reuşind să administreze RF Germaniei prima înfrîngere pe teren propriu din toate participările aceteia la calificări (pe teren propriu, vest-germanii mai pierduseră, dar în turneul final, în faţa selecţionatei RD Germane, în 1974). Victoria lusitanilor le-a adus acestora o prezenţă meritată în Mexic. La cîrma formaţiei se află „Uriaşul cel bun", fostul centru atacant Jose Torres, din lotul ce va trece Atlanticul în mai neputînd lipsi Fernando Gomes, de două ori „gheată de aur", Carlos Manuel, Jordao, jucătorul de origine angoleză, noua speranţă Paulo Futre (19 ani), apărătorul lui FC Porto Eurico, precum şi portarul şi căpitanul Benficăi, Manuel Bento. Şi, ca o curiozitate, credem: Portugalia se află abia la a doua participare la turneul final, după „bronzul" (!) din 1966.

SPANIA

Din nou spre „Indii"

De 6 ori prezentă la turneul final, Spania, la nivelul reprezentativei, n-a reuşit niciodată să se apropie de performanţele formaţiilor de club, mulţumindu-se cu un loc 4 în 1950, în Brazilia, cu o calificare în „sferturi" în 1934 şi o alta, puţin gloriosă, în faza secundă, pe teren propriu, în 1982. Decanul de virstă al tehnicienilor „Mundialului" mexican, Miguel Munoz (64 de ani) va fi însoţit probabil în fosta colonie a Spaniei de Emilio Butragueno, supranumit „El Buitre" — vulturul, Gordillo, portarul Zubizareta, care l-a înlocuit pe veteranul Arconada, indisponibil de un an, ca şi mai mulţi fundaşi, consideraţi printre cei mai buni din Europa, apărători de care Spania nu duce lipsă...

SCOŢIA

Glasgow-Mexic, via... Melbourne

Lung drum au avut scoţienii de parcurs pînă la această calificare, a şasea în palmaresul inventatorilor pasei şi ai... profesionismului. Meciul de baraj cu învingătoarea zonei Oceania (aşa-zisa zonă Oceania, întrucît a fost de fapt o grupă a echipelor cu „probleme", precum Taiwanul şi Israelul), adică în compania formaţiei Australiei, i-a purtat pe scoţieni pînă la Melbourne, pentru retur (scor 0—0, după ce cîştigaseră cu 2—0 în prima manşă). Pentru aceastâ călătorie exotică, elevii lui Alex Ferguson trebuie să le mulţumească prietenilor şi vecinilor din Ţara Galilor, care în grupa a 7-a europeană au învins la Glasgow, făcîndu-le culoar direct spre Mexic spaniolilor.

Formaţie întotdeauna puternică, deşi un pic demobilizată cu prilejul turneelor finale, Scoţia alineazâ un „11" redutabil, cu celebrii Souness, Dalglish, Aitken, Steve Nicol şi „piticul" Strachan în prim plan. Un ultim cuvînt despre direcţia tehnică a selecţionatei scoţiene: Alex Ferguson, cel mai bine plătit antrenor din Scoţia (a refuzat din acest motiv chiar o ofertă de la Internazionale), a primit conducerea formaţiei (el pregăteşte şi pe Aberdeen) în urma decesului lui Jock Stein, mort la datorie, s-ar spune, în ultimele minute ale meciului cu Ţara Galilor...

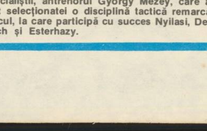

UNGARIA

Prima calificată

Echipa Ungariei — a 9-a prezenţă la turneul final — a fost prima formaţie participantă la preliminarii calificată pentru Mexic, după 5 victorii consecutive în grupa a 5-a europeană (3 în deplasare) şi o înfrîngere, în ultimul meci, cînd nu mai conta, în faţa Olandei, pe teren propriu. Punctele forte sînt, spun specialiştii, antrenorul György Mezey, care a impriimat selecţionatei o disciplină tactică remarcabilă, şi atacul, la care participă cu succes Nyilasi, Detari, Kiprich şi Esterhazy.

URUGUAY

Abonaţii liniilor aeriene

Cea mai importantă problemă a „celeştilor" nu este talentul, ci adunarea jucătorilor, mai bine de jumătate dintre selecţionabili jucînd în cele 4 colţuri ale lumii. Antrenorul Omar Borras reuşeşte rareori să-i aibă pe toţi odată la dispoziţie, petrecîndu-şi vremea în săliile de aşteptare ale aeroporturilor din Montevideo: conducătorul de joc Enzo Francescoli vine de la Buenos Aires, extrema dreaptă Venancio Ramos — din Franţa, unde joacă la Lens, Jorge da Silva soseşte cu cursa de Madrid, fiind component al formaţiei Atletico din capitala spaniolă etc. Dar şi dacă se adună cu toţii... Dublă campioană mondială (1930 şi 1950), formaţia Uruguayului are în prezent şi alte argumente decît titlurile mondiale, atît de îndepărtate: cîştigarea campionatului sud-american în 1984, în faţa Braziliei şi Argentinei, precum şi faptul că joacă în Mexic ca acasă (locul 4, cu un lot „mai subţire", susţin specialiştii, în 1970).

Încheiem aici, epuizînd „subiectii", extrem de scurta prezentare a formaţiilor „El Mundialului" mexican. Să aşteptăm, de-acum, sărbătoarea cvadrienală a balonului rotund, o nouă fabrică de legende a „sportului rege". Lipsim din nou. Poate vom fi în Italia, în 1990...

Lucian Oprea

CELE ŞASE GRUPE ŞI ORAŞELE UNDE SE VOR DESFĂŞURA MECIURILE